

Стипцата е единъ родъ соль, която рѣдко се намира въ чистъ видъ, а повичето смѣсена съ други минерали. Когато е смѣсена, пекътъ я и послѣ я турятъ въ вода, дѣто е на видъ бѣла, а на яденіе кисела. Нея ъ турятъ въ лѣкове, като вещество, което стѣга и спира бързото течение на кръвта; въ много заняти влиза, особено тамъ дѣто има бои, защото тя ги стѣга и задържа да не излѣзатъ отъ боядисанитѣ платове и затвърдява; свѣщаритѣ я турятъ въ лоя за да го стѣгне, а пакъ въ хартийното вещество по фабриkitѣ я турятъ за да направятъ хартията да не попива, кога се пише на нея и да бжде лѣскава.

Къмъ 82 стр.

Гжбавий джбъ се отличава отъ другитѣ джбове по зелената си гжбеста кора, която е твърдѣ много цѣргава, дебела, и отъ нея правятъ познатитѣ сѣкиму затикалки. Кората на този джбъ се обѣлва слѣдъ сѣкои 8 или 10 год. еднажъ; нъ това става откакъ стане дървото на 15 години. Забѣлѣжително е това, че свличанието кората на това дърво не само, че му не вреди, нъ още повече му спомага да расте. Испанцитѣ си покриватъ кщята съ кората на този джбъ. Каталонскитѣ отъ този родъ джбове задоволяватъ сичка Европа съ кори, за затикалки.

Къмъ 87 стр.

Гейзери. Подъ това име се разбиратъ сички изобщо горещи извори, които извиратъ въ Исландія. Тѣ се намиратъ повичето въ ю-западната страна на острова. Сички тѣзи извори иматъ различни видове и различни свойства: едни сж като прости ями, други — като голѣми вироуе и т. н. Въ едни водата си стои на едно мѣсто, ако и да е много горѣща, а на други постоянно клакоти и до толкосъ е врѣла, щото може да се вари въ нея и ѣстие, ако и наоколо вира да има доста студена вода. Въ нѣкои отъ горѣщитѣ извори на врѣмена водата бликнува и искача до 40—45 и повече аршина на високо. Тѣзи извори се наричатъ гейзери или гейзири отъ тамошната дума *geysir*